Doğan Kardeş

Sayı
328

KARDEŞİM OKUMA ÖĞRENİYOR

Krş.
15

— XIII —

Galiba onların da en çok sevdikleri, hoşlandıkları yemek, beyaz domuz etiydi; çünkü her evde akşam yemeği için beyaz domuz eti pişiyordu. Fakat Sumular, bizim Miskito'ya iyi muamele etmediler, onun kendi memleketlerine girmesini istememişlerdi. Onun için, bu kızılderili, Sumu'lara, oraya nasıl girdiğini anlattı. Ve maksadının karısıyla şiş karınlı çocuklarına beyaz domuz eti götürmek olduğunu söyledi.

Dama, «şiş karınlı» derdemez, Mâsa, ayağı ile Lal_tanta'yı dürttü ve onun muz yemekten şişen karnını işaret etti.

— Sumu'lar, Miskito'ya bütün domuzların sahiplerinin kendileri olduğunu, fakat arasıra Miskitoların da yiyebilmesi için, onlara yaban domuzu gönderdiklerini, fakat bu uzun burunlu

beyaz yaban domuzlarının doğrudan doğruya kendilerine ait olduğunu ve kimsenin onları öldüremiyeceğini söylediler. Fakat gene de ona, eve götürmesi için, biraz beyaz domuz eti verdiler. Ve yaptıklarını, aldığı eti nereden bulduğunu kimseye söylememesini de sıkı sıkıya tembih ettiler. Sonra onun gözlerini bağladılar. Birisi, elinden tutarak kendi memleketine getirdi. Gözünü açtığı zaman, kendini evinde buldu. İşte nehir, işte küçücük muz bahçesi, evi, karısı oradaydı. Karısı, bu kadar zaman nerede kaldığını sordu. Fakat Miskito, Sumuların sözlerinden korktuğu için, hiç bir şey anlatmadı. Onun için, yalandan ormanda kaybolduğunu söyledi. Fakat karısı, yalan söylediğini anladı. (Beyaz domuz etini nereden bulmuştu? Karısına hakikati niçin söylemiyordu?) Onun için kocası, yatağına yatınca, o da başına dikildi ve anlatmasını bekledi. Fakat o, hep aynı yalan hikâyeyi baştan anlatıyordu. Nihayet karısı dayanamadı. «Man kunin» dedi. «Yalan söylüyorsun. Bana doğruyu anlat!» Miskito erkeği de artık dayanamadı ve herşeyi olduğu gibi anlatacağını söyledi. O köyde oturan bütün yerliler toplandılar.

O yatağında oturdu ve bütün hikâyeyi olduğu gibi anlattı. Beyaz domuzları nasıl gördü, mağarayı nasıl buldu, acaip memleketten nasıl çıktı, Sumu'ları, beyaz domuz etinin kokusunu, ona eve

getirmesi için bir parça verdiklerini ve kimseye söylememesini tembih ettiklerini, hepsini, hepsini anlattı. Biraz sonra sustu. Etrafına toplananlar sordular: «Daha neler oldu?» Fakat, Miskitolu Kızılderili, cevap vermedi. Neden biliyor musunuz?»

Dama da sustu ve kendine çevrilen gözlere baktı. Kimse, cevap vermedi.

Dama'nın söze başlamasını beklediler.

— Cevap vermedi, çünkü ölmüştü!

Bu kelimeleri takip eden dakika, hertaraf okadar sessizdi ki, dalgaların sesini işittiler. Sonra yavaş yavaş büyükler konuşmaya başladılar.

— Tabiî ölür. Sumu'lara anlatmıyacağına söz vermişti. İşte karısına herşeyi anlatan kızılderilinin başına böyle felâket gelir.

Yeni evlenen Kusu da lâfa karıştı.

— Kadınlar çok konuşurlar.

— Bu beyaz domuzların sahibi var mıdır?

Dama, Mâsa'ya bakarak cevap verdi.

— Ah_o. Tabiî, sahipleri var. O, küçük, ihtiyar bir adamdır. Domuzlar, daima onun etrafında dolaşırlar. Hayvanları bulamadığımız vakit, biliriz ki, o alıp bir yere götürmüştür. Eskiden biz o ihtiyarı görürdük. Bir kere, benim büyük annem, ihtiyar Kuku görmüş. Hep beyaz yaban domuzlarıyla dolaştığı için, ona Waridawan (domuzların sahibi) demişler. Fakat şimdi bu..»

Dama başka bir şey söylemedi. Ormanın içinden bir silâh sesi geldi. Bütün kızılderililer ayağa kalktılar. Bazısı, ateşin ortasından geçti. Laltanta, odun yığınlarının arkasına sindi. Dama sordu, «Ne oluyor? Kim bu?»

Cevap yerine simsiyah ormanın içinden sıra sıra alevler göründü. Ormandaki ateş böcekleri gibi, bir yüksele, bir alçala ilerlediler. Ve yaklaştılar.

DOMUZ AVCILARININ DERDİ

Kızıl derililer, ateşlerin yaklaşmasına hiç seslerini çıkarmadan beklediler. Kimse konuşmuyordu. Mâsa, korkusundan ihtiyar Dama'nın yanına gidip onun kirli eteklerinden tuttu.

Ellerindeki çam ağacından meşalelerle gelenler, tanınacak kadar yaklaşınca, Dama yüksek sesle, «Domuz avcıları geldiler» dedi.

— Naksa! (merhaba).

Karanlıktan bir ses cevap verdi! «Naksa!»

Kızılderililer yaklaştılar. On kişiydiler. Ateşe yaklaşıp ellerindeki meşaleleri birer birer içine attılar. Alevler göğe fırladı. Hiç seslerini çıkarmadan su aygırı avcıları, domuz avcılarını seyrettiler: İhtiyar Dama, sordu :

— Ne oldu? Sizi bu sabah bekliyorduk.

Kızılderililer, sadece homurdandılar. İhtiyar Dama, boynunu kıvırıp herkesi süzdü : «Hiç domuz getirmediniz mi?»

GÖK GÜRLÜYOR

Kırlangıçlar
Kayboldular..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Şimşek çaktı,
Sular aktı..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Sinir tuttu
Gemileri..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Deniz sarhoş,
Şehir bomboş..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Koyun, keçi
Süt getirdi
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Kara kedi
Pek öfkeli
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Haydi artık,
Horozum, çık
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Su eşeği de
Neşeli..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Fabrikanın
bacası da..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Balıkçının
Karısı da..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Ağaç yerde,
Su dizlerde..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Vur patlasın,
Çal oynasın..
Gök gürlüyor,
Gök gürlüyor..

Tarık ORHAN

BU ÇOCUK NİÇİN AĞLIYOR? Hasta mı, bir yeri mi ağrıyor? Yoksa çok sevdiği bir şeyini mi kaybetmiş. Hayır. Ona böyle gözyaşı döktüren şey sevgili kedisi Tekir'in araba altında kalıp bir ayağının kopması.. Çocukcağız kedisini o vaziyette görünce deliye dönmüş. Hemen eve koşup ilâç getirmiş, sevgili kedisinin ayağını temizleyip sarmış. Böylece Tekir'i ölümden kurtarmış. Yukarıdaki resimde bu iyi yürekli kardeşi kedisi kucağında ağlarken görüyorsunuz.

Biz Doğan Kardeş okuyucuları bu kardeş gibi hayvanları severiz, onları incitmeyiz. Başlarına bir kaza geldi mi hemen yardımlarına koşarız. Çünkü biz, hayvanların da bizim gibi bir can taşıdıklarını biliyoruz.

KEDİ İLE FARE BİRBİRLERİYLE ANLAŞABİLİRLER Mİ?

S. Kuloğlu kardeş soruyor:

«Doğan Kardeş, sana tuhaf bir soru sotacağım. Kedi ile fare birbirleriyle anlaşabilirler mi?»

Kedi ve fareler üzerinde incelemeler yapan bir Çin bilgini, bunların, bir arada bulunup birbirlerine alışabileceklerini görmüş .Beyaz farenin yanında büyüyen siyah bir kedi yavrusu, fareyle hem gayet iyi geçiniyor, hem de fareyi taklit etmeğe çalışıyormuş. Onlar gibi, fasulye, nohut tanelerini, iki patesinin arasında tutarak, kemirmeğe çalışıyormuş.

Hem geçenlerde ben de Doğan Kardeşte, Almanyada öksüz bir fareyi bir kedinin nasıl bakıp beslediğini, ona annelik ettiğini anlatmış, bir de resim basmıştım. Demek ki kedi ile fare arada sırada birbirleriyle anlaşabiliyorlar.

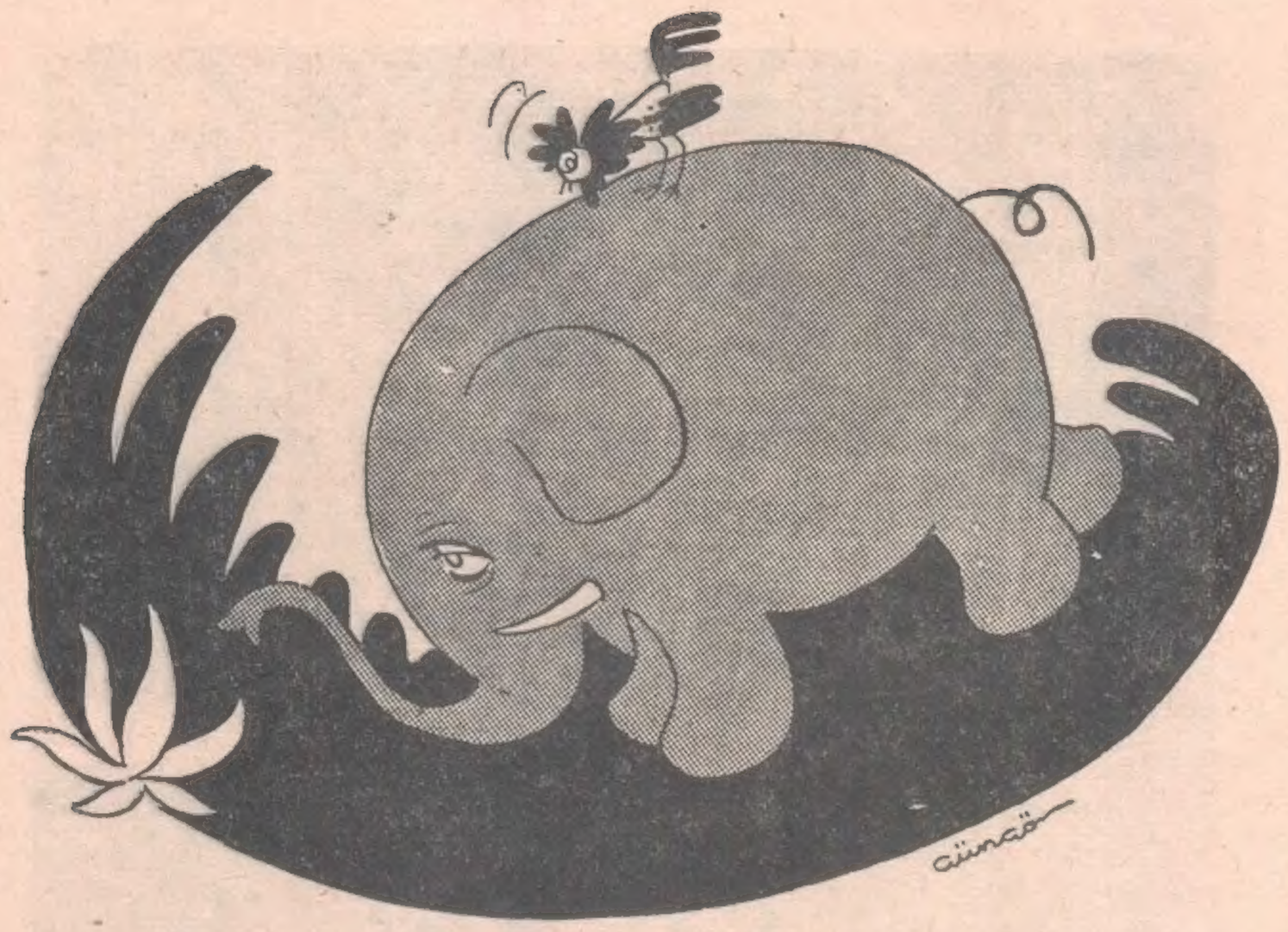

HIKAYE

HOROZ SİKLETLE AĞIR SİKLET

ORMAN kralı aslan bir gün orman halkını eğlendirmek için büyük bir şenlik tertip etti. Eğlentinin birinci kısmında güldürücü hikâye musabakası, ikinci kısımda spor gösterileri ve boks maçı vardı. Müsabaka oldukça tatsız geçti. Ayı, güldürmek isterken kaba ve nezaketsiz oldu. Maymun, alaycı taklitleriyle ötekini berikini gücendirdi. Dilsiz zürefa böyle bir müsabakanın tertibine kızdı, kendine hakaret saydı. Hâkem heyetinde bulunan deve kuşu ise, tilkinin yardımlarına ve açıklamalarına rağmen anlatılan hikâyelerin inceliklerinden hiç bir şey anlamamıştı.

Spor müsabakası büyük ilgi topladı. Koşuda, rakibinden daha önce varmış görünmek için boynunu önce uzatan deve kuşu zebrayı geçti. Kendini iyi bir akrobat bilen ayının beceriksizliği, maymunun taklalariyle sıçrayışları herkesi güldürdü. Uzun atlamada birinciliği kanguru kazandı. Boks birinciliğini de alacaktı ama bunun için fili yenmesi lâzımdı. Fakat hayvanlardan hiç birinin yumruğu filin kalın derisine tesir etmiyordu. Her ravundun sonunda hortumunu uzatarak rakibini kaptığı gibi öteye fırlatıyordu.

Fil, ağır siklet şampiyonluğunu kazanınca yendiği rakipleriyle,

— Başka yenilmek istiyen yok mu? diye alay etmeğe başladı.

Aslan, filin gururundan hoşlanmadı.

— Bu kadar kendini beğenmişlik iyi değil, dedi. Günün birinde yenilirsen o zaman herkesin seninle nasıl alay edeceğini göreceksin!

Fil azametle hortumunu salladı.

— Buna imkân yok.

Seyirciler dağılmağa hazırlanırken sahaya tuhaf, ormanda kimsenin görmediği bir kuş yaklaştı. Kuş uçmuyor, tepesindeki ibiğini sallıya sallıya yürüyordu. Gövdesindeki tüylerin büyük kısmı yoktu. Oyun yerinin ortasına gelince büyük bir nezaketle kendisini tanıttı.

— Ben horozum.

Gün görmüş aslan, teşekkür etti, bu ormanın hükümdarı olduğunu söyledi, misafirle ilgilendi. Horoz durumunu anlattı :

— Horoz siklet şampiyonuydum. Dayızadem şampiyonluğu elimden aldı. Kümesimizde haysiyetim iki paralık oldu. Zorlu bir dövüşü kazanmalıyım ki, ötekilerin yanına çıkacak yüzüm olsun. Biraz önce kümesimize konan bir kuştan boks maçınız olduğunu duydum, geldim. Bana rakip verin.

Aslan kıskıs güldü.

— Dostum horoz, dedi. Aramızda şimdiye kadar hiç yenilmemiş bir şampiyon var. Onunla karşılaşmak ister misin?

— Hay hay. Nasıl olsa tüylerimin yarısı gitti. Kalanını da bu dövüşte kaybederiz... Kimmiş hasmım?

Aslan, hiç oralı olmıyan fili gösterdi. Horoz ibiğini kıpırdattı.

— Benden iri galiba?

— Elbette. Ağır siklet.

— Eh... Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın. Kaşık dedim de... dünden beri kursağıma bir şey girmedi. Sizde birkaç arpa, buğday tanesi yok mu? Karnımı doyurayım da öyle dövüşe başlayayım.

Orman kalkında arpa, buğday ne gezer? Deve kuşu horoza kendi yumurtalarından bir tanesini ikrâm etti. Horoz karnını doyurdu. Sonra büyük bir soğukkanlılıkla,

— Hazırım, dedi. Başlıyalım.

Fil, koca bir kara bulut gibi horozun önüne dikilip onu alayla süzdü. Sıskalığı yüzünden çok hafif olan horoz hemen filin sırtına atladı, tepesini gagalamağa başladı. Öteki alayla,

— Biraz daha hızlı vur, bir şey duymuyorum!... diye horozu kızdırmağa çalışıyordu.

Az sonra fil bu yoluk tüylü hayvanın kendine bu kadar güvenmesine sinirlenmeğe başladı. Onu sırtından yere atmak için hortumunu arkaya çevirdi. Fakat ya çok hızlı hareket ettiği için yahut yer çamurlu olduğu için birden ayağı kaydı. Fil, koca gövdesiyle sırtüstü yere düştü. Arkasından horozun zaferini ilân eden «Ko-ko-ri-ko» su ortalığı çınlattı.

Horoza, ağır siklet fili yendiğini bildiren ve aslanın imzasını taşıyan bir diploma verildi. O da koltuklarını kabartarak kümese döndü.

O günden sonra filin burnu kırılarak, herkese öyle tepeden bakmaktan vaz geçti.

Böğürtlen Abla

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

ZENGİN OLACAĞIM DERKEN

Dul bir kadının her gün bir yumurta yumurtlayan bir tavuğu vardı. Bir gün bu kadın, bir ayda biriktirdiği 30 yumurtayı, bir sepete koyup pazarın yolunu tuttu. Yoldan kendi kendine konuşarak şu hesabı yaptı : «Sen pazarda yumurtaları satıp 3 lira alacaksın. Ne yapacaksın parayı? Onlarla iki tavuk alırsın. Bu iki tavuk, bir de şimdiki, bir ayda sana şu kadar yumurta verir. Bunları satıp 3 tavuk daha alırsın. O zaman altı tavuğun olur. Bunlar sana ayda bir sürü yumurta yumurtlarlar. Bu yumurtalarla, yumurtadan kesilen tavukları satar, parayı bir kenara koyarsın. Diğer tavuklar yumurtlamaya devam eder, kuluçka yatar, civciv çıkarırlar; böylece tavukların çoğalır. Sonra topladığın paralarla birkaç kaz alırsın; bunlar da yumurtlar, yavru yaparlar, tüyleri de işine yarar. Böylece işini ilerleterek bir de keçi alırsın. Keçi sana süt verir, yavru yapar. Artık tavukların, kazların, yumurtaların, sütün, keçilerin ve yünlerin olur. Sonra bir koyun alır, yavrularından, yağından, etinden faydalanırsın. Bütün bunların parası ile bir inek alırsın. İnek sana süt, yavru ve gübre verir. Fakat gübreyi ne yapacaksın? Sahi, bir de tarla almalısın. Tarla sana yetecek kadar sebze verir. Bundan sonra bir şey almağa ihtiyacın kalmaz. Sonra at alır, uşaklar tutarsın. Bunlar hayvanlara bakar, tarlayı ekerler. Yavaş yavaş evini büyülterek otel haline getirirsin. Artık kimse senin sırtını yere getiremez. Çünkü birçok tavukların, kazların, yumurtaların, sütün, yünün, keçilerin, kuzuların, ineklerin, - Ha, bak ineklerin boynuzlarını da kesip bıçakçıya satarsın - tarlaların, otlakların, kira getiren evin vardır. Nihayet genç ve güzel bir adam bulup evlenir ömrünü saadet içinde geçirirsin.»

Burada köylü kadın, coşup ellerini havaya kaldırarak sevinç içinde «Yaşasın, zenginlik» diye bağırmağa başladı. Fakat elini kaldırmasiyle kolundaki sepetin yere düşmesi ve yumurtaların kırılması bir oldu...

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 25 —

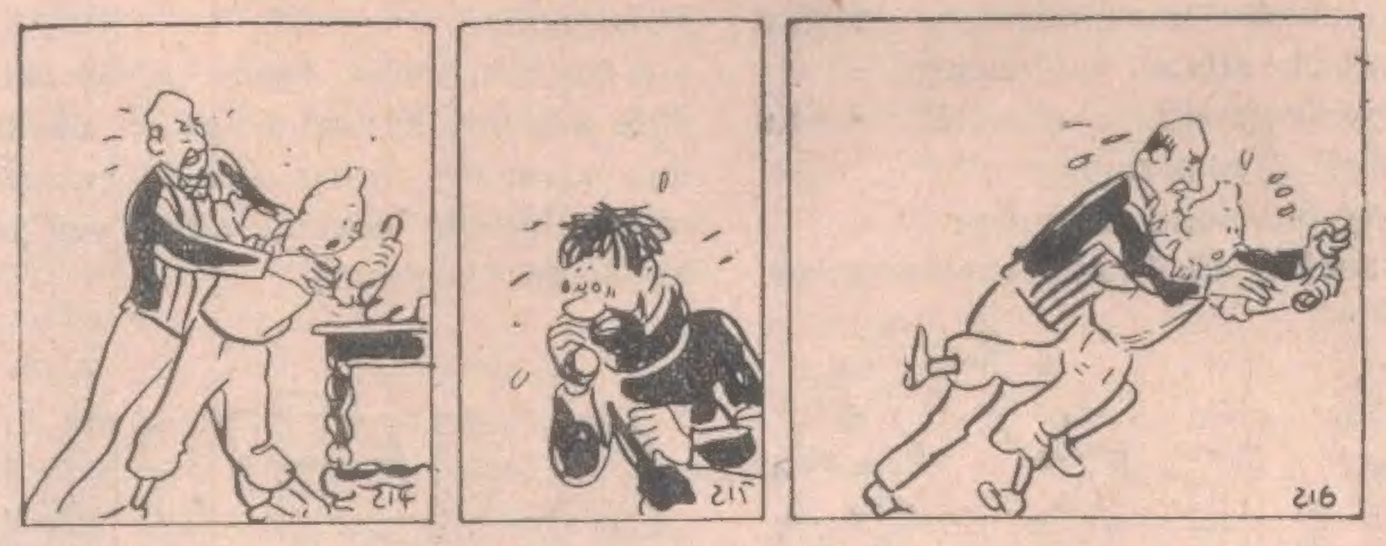

O anda antikacıların uşağı Nestor, koşarak odaya girdi. Tintine doğru atıldı. Telefonu elinden kaparken çocuk,

— Mulenser şatosundayım, diye bağırdı.

— Alo.. Ne şatosu? Bolinsar mı? Alo, Tintin? Şato değil, şeytan yuvası bu galiba...

— Mulensar şatosu Haddok amca, Mulensar!..

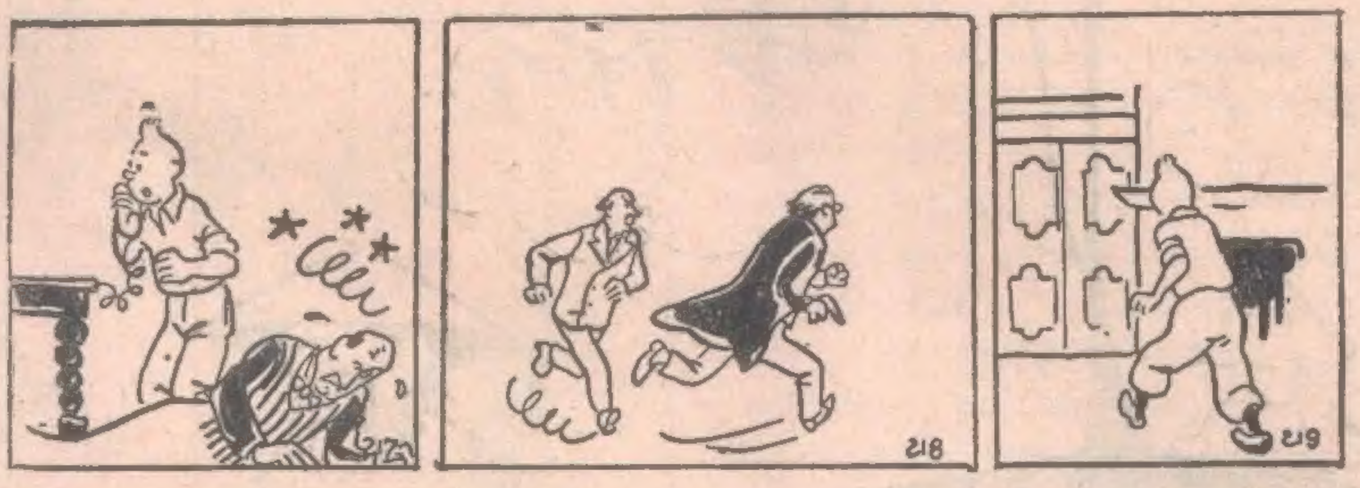

Tintin, uşağın kafasına ahizeyi indirip onu yere serdikten sonra Kapton Haddok'a bir kere daha bulunduğu yerin adını duyurmağa çalıştı.

Yattığı yerden uşağın imdat çağırdığını duyan antikacı kardeşler yardıma koştular.

Ayak seslerini duyan Tintin telefonu bırakarak kapıya seyirtti.

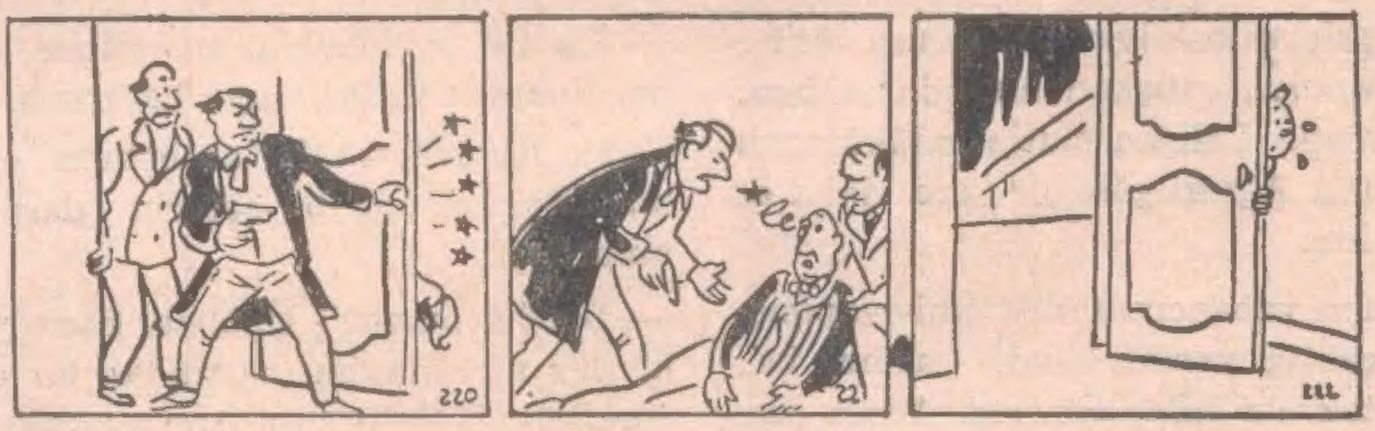

Tintin kapıya yaklaşırken kanatlardan biri hızla açıldı. Çocuk atik davrandı, kapının arkasına saklandı.

— Eyvah... Nestorumuzu öldürmüş!...

Fakat uşağın doğrulduğunu görünce bir yandan sevindiler, bir yandan da Tintini kaçırdığı için azarladılar. Hele telefonla konuştuğunu duyunca adamcağıza büsbütün kızdılar.

— Devam edecek —

Her çocuğun okuması gereken kitap

ALTIN BASAMAK

8 renkli kuşe kâğıda basılmış çok güzel bir kapak içinde çıkan bu bilgi hazinesi kitabı bütün kardeşlerimize tavsiye ederiz.

Fiatı 150 kuruş.

ALTIN AĞ

VAKTİLE, bir göl kenarında fakir bir balıkçı varmış. Hem fakir, hem talihsizmiş. Göl çeşit çeşit balıkla dolu olduğu halde bizim balıkçı eve hep ağı boş dönermiş.

Bir akşam yine hiç balık tutamadan eve dönmeğe hazırlanırken, zengin giyimli bir adam yaklaşmış,

— Pek üzgünsün arkadaş. Bir derdin mi var? diye sormuş.

Balıkçı ona içini dökmüş :

— Kendimi düşünmüyorum ama, evde aç açına bekliyen beş canım var!

— Sen iyi, çalışkan bir adama benziyorsun. Çalışan mutlak mükâfatını görmeli. Ağını göle bir kere daha at bakalım.

Balıkçı yabancının dediğini yapmış. Ağı çektiği zaman içinde parmak kadar tek bir balık görmüş. Adam onu teselli etmiş :

— Üzülme. Bu balık küçük ama, bundan sonra her gün tutacağın balık bir gün öncekinden iki kat büyük olacak. Yalnız günde bir balıktan fazla tutmıyacaksın.

Balıkçı adamın kim olduğunu öğrenmek istemiş.

— Ben, fakir ve çalışkanların koruyucusu sihirbaz Merlan'ım.

Balıkçı onun ayağına kapanmış. Kalktığı zaman etrafında kimseyi göremiş. Ertesi gün gerçekten iki parmak uzunluğunda bir balık tutmuş ve eve dönmüş. Artık her gün birer balık tutuyormuş. Bir hafta sonra tuttuğu balıkları çarşıya götürmeğe başlamış. Halinden memnunmuş. Fakat karısı, onun sadece bir balık tutup bütün gün evde yatmasına kızıyormuş. Nihayet balıkçı her şeyi anlatmaktan başka çare bulamamış.

On beş gün sonra ağına giren balık öyle ağırmış ki bizim balıkçı ne kadar uğraşmış, çalışmışsa da çekememiş. Üstelik eskimiş ağlar yer yer kopmağa başlamış.

— Ey büyük Merlan, şu halime acı, yardımıma yetiş!.. diye bağırmış.

Bunu der demez, Merlan ortaya çıkmış. Balıkçı ona bu seferki derdini anlatmış.

— Derdin bu mu? Üzülme. Sana yeni bir ağ vereyim. Altından bir ağ. Onu göz bebeğin gibi saklayacaksın. Ne eskir, ne de kopar.

Merlan, altın ağı balıkçının kayığına atıp ortadan kaybolmuş. Balıkçı o gün balık tutmaktan vazgeçmiş, eve koşmuş. Karısı altın ağı görünce,

— Artık ne diye balık tutacaksın kocacığım! demiş. Bunu satar, avuç dolusu para alırsın.

Balıkçı karısının sözüne uymuş. Ertesi gün şehir pazarına gidip sihirbazın verdiği altın ağı yüz altına satmış. Satmış ama, eski, yokluk günlerini unutmamış. Bunun için, ne olur ne olmaz diye, yeni, sağlam bir ağ almış.

Alıcı, avucuna tıkır tıkır yüz altını saydıktan sonra,

— Hava soğuk, demiş. Yol üstünde bir işkembeci dükkânı var. Uğrıyalım, birer kâse işkembe çorbası içeriz.

Balıkçı, yüz altının üstüne bu ikrama sevinerek razı olmuş. Adamın söylediği işkembeci dükkânı kasabanın dışındaymış.

Yolda altın ağı satın alan adam balıkçıya,

— Arkadaş, senin yeni aldığın ağı hiç beğenmedim; demiş. Çürüğe benziyor.

— Ne diyorsun!

— Dene de bak.

Balıkçıyı telâş almış. Şehirden pek uzaklaşmadan değiştirmek istemiş.

— Nasıl deneyeyim?

— Kolay. Sağlam bir ağ bir adamı kaldırır. Gir içine.

Balıkçı ağın içine girmiş. Öteki de onu sardığı gibi bir ağacın dalına asmış. Sonra,

— Yanlış görmüşüm, demiş. Ağ çok iyi, çok sağlammış. Güle güle kullan! Bunu söyledikten sonra ağın içinde dalda sallanan balıkçının cebinden altın kesesini çıkarmış, hem altın ağı, hem paraları alıp uzaklaşmış. Ağda debelenip çırpınarak bir türlü çıkmıyan balıkçı sonunda,

— Ey büyük sihirbaz Merlan, zavallı kulunu kurtar!... diye inlemiş. Merlan bu defa da imdada yetişmiş. Yalnız, balıkçının başına geleni öğrenince,

— Bu cezayı hakkettin dostum, demiş. Günden güne zenginleşen avı teptin. Hazır yemek için altınları tercih ettin. Hadi güle güle. Evine dön, eskisi gibi çalış. Fakat beni bir daha artık yardıma çağırma. Gelmem!...

N. Y. T.

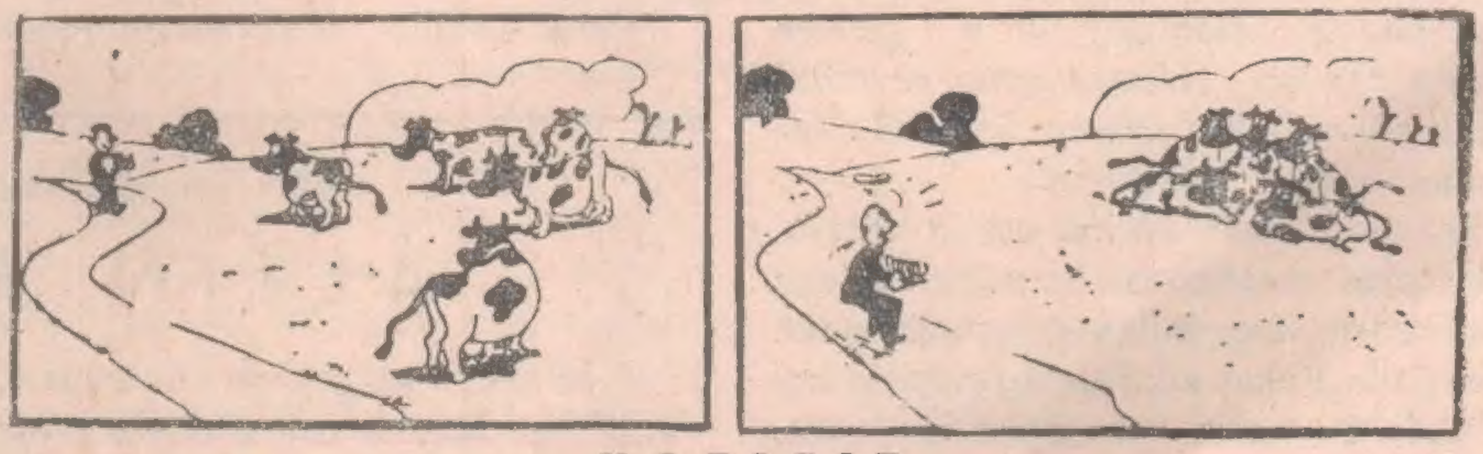

YAZISIZ

Doğan Kardeş Romanı : 13

Çeviren : Orhan AZİZOĞLU

Jakob gözlerini kapadı. Moriset «Hah, oldu!» diye mırıldandı. «Ye kralının tacını koydum başına. Jakob sen Ye ülkesi kralı oldun.. Denizaltı ülkesi kıralı!...»

Bu sırada «Moriset! Jakob! Nerdesiniz?» diyen bir ses duyuldu. Bay Mornant ile arkadaşları dönmüşler, mağarada bıraktıkları iki çocuğu bulamıyarlardı. Moriset «Buradayız, çabuk gelin!» diye bağırdı. İçeri girdikleri zaman Moriset kıymetli mücevherlerle donanmış, Jakob'un başında muhteşem bir taç ile kendilerini bekler buldular. Moriset «Size Ye ülkesi kıralını takdim ederim.» diye gülüyordu.

Bay Mornant Gradlonun tacının bulunmasına çok sevinmişti: «Bu çok iyi oldu.» diyordu. «Ye şehri hakkındaki yazıların doğruluğunu isbat edecek bundan daha güzel bir şey olamazdı.»

Trottier kendini iyi hissetmiyordu. Bunun sebebini araştırdı. Mağaranın havası bozulmağa yüz tutmuştu. Bay Mornant'a durumu anlattı : «Buradan çıkmalıyız artık.» dedi. «Uzun müddet burada durduğumuzdan hava bozulmağa yüz tuttu. Fazla kalmak tehlikeli olacak..»

«Evet artık gidelim, fakat tekrar gelmek üzere. Galiker'in bize yaptıkları işimize yaradı. O, bu plânları kurmamış olsaydı, bu mağarayı hiç bir zaman bulamaz, bu güzel şeyleri elde edemezdik. Bu yüzden ona teşekkür bile etmeliyiz.» Sonra herkese ne yapılması, nasıl hareket edilmesi gerektiğini anlattı.

Biraz dinlendikten sonra hareket edip, Jakob'un deniz kenarındaki kulübesine gitmeğe karar verdiler. Herkes dalgıç tulumunu giydi. Trottier ile Moriset denizaltı arabasına yerleştiler. Denizin dibinde yavaş yavaş Şevr burnuna yaklaşıyorlardı. Jakob «Beş altı saat sonra benim kulübeye varırız» diyordu. «Şayet biraz hızlı gidersek fena olmaz.» Böylece dört buçuk saat yürüdüler. Ayaklarının altındaki toprak yavaş yavaş bir tepe gibi dikleşmeğe başlamıştı. «Sahile yaklaştık. Yalnız çok dikkatli olun. Şu kayalıklar arasında tehlikeli yılan balıkları vardır.» dedi.

«Ne biliyorsun oğlum, burada yılan balıkları olduğunu. Daha evvelce geldin mi ki?»

«Gelmedim ama. Biz balıkçılar denizin dibini de üstü kadar biliriz. Bazen ağımıza takılır. Bu balıklar pek vahşi, tehlikeli hayvanlardır.»

Bu ikaz üzerine daha dikkatle ilerlemeğe başladılar. Denizaltı arabası kafilenin ortasında ilerliyordu. Birden Jakob Bay Mornant'ın kolunu tuttu. Biraz ilerdeki kayayı işaret ediyordu. Kendilerine doğru bir sürü parlak renkli balık yaklaşıyordu. Jakob heyecanla, «İşte yılan balıkları!» diye bağırdı. «Gözlerine bakın nasıl parlıyor, tıpkı projektör gibi.»

Bay Mornant herkesi durdurdu. «Dikkat edin! Hazır olun!» diye bağırdı.

Dört bir tarafları kocaman kocaman balıklarla sarılmışlardı. Üstlerine saldırıyor, ısırmağa çalışıyorlardı. Tayfalar bıçaklarını çekmiş, durup dinlenmeden sallamakla meşguldüler. Fakat yüzlerce balık, bitmek bilmiyor, ölenin yerini bir başkası alıyordu. Büyük ve ciddî bir tehlike başgöstermişti. Bir ara Jakob dengesini kaybederek yere yuvarlandı. Bir anda etrafı yılan balıklarıyla çevrilmiş, kollarına vücuduna dolanmağa başlamışlardı. Bernadet «Dayan Jokab, geliyorum!» diye bağırarak ileri atıldı. Önüne gelen balığı birer bıçak darbesiyle koparak genç balıkçıyı kurtardı. Jakob «Teşekkür ederim, Bernadet. Hayatımı kurtardın.» dedi.

Balıklar gördükleri şiddetli mukavemetten ürkmüş geri çekilmişlerdi. Bu fırsattan istifade ederek süratle ilerlemeğe başladılar. Marius öldürdükleri balıklardan dört beşini omuzuna atmış «Bu balıklarla dövüşmek kötü ama, onları yemek pek tatlıdır.» diyordu.

Tırmandıkları yokuş biraz daha yükselerek devam ediyordu. Kayaları geçmişler ince bir kum tabakasına ulaşmışlardı.

Jakob «Suyun üstüne çıkmağa 4 - 5 metremiz kaldı.» diyordu. «Otomobilin lâmbalarını söndürsek iyi olur. Sahilden bir gören olursa bütün plânlarımız bozulur... Biraz sonra siz durup bekleyin de ben etrafı bir kolaçan edeyim.»

Trottier otomobin lâmbalarını söndürdü. Kafile durdu. Jakob'un teklifini doğru bulmuşlar, onun dönüşünü beklemeğe karar vermişlerdi. Bu bekleyiş yirmi dakika kadar sürdü. Herkesin canı sıkılmağa başlamıştı ki uzaktan hafif bir ışık göründü, biraz sonra delikanlı yanlarına geldi. Vaziyetten memnun görünüyordu. «Herşey yolunda.» dedi. «Dışarısı iyice karanlık. Ay da yok. Kulübeme gidene kadar kimseye görünmeyiniz.. Ama çabuk olun!»

Beş on dakika kadar sonra suyun üstüne ulaşmışlardı. Başlıklarını çıkarıp gecenin temiz havasını sevinçle karışık bir zevkle derin derin kokladılar. Yer yüzüne kavuşmanın sevinçi içindeydiler. Jakob «Sesinizi çıkarmadan, gürültü etmeden beni takib edin.» dedi.

Genç balıkçının evine doğru ilerlemeğe başladılar. Bir müddet yürüdükten sonra sağa döndüler. İlerde küçük bir kulübe karartısı belirmişti. Jakob : «İşte evim» dedi.

Ortalık aydınlanmıştı. Gökyüzü bulutlarla kaplı, hava iyice bozuktu. Denizin üstünde koyu bir sis tabakası çökmüştü.

Marius : «Karnım aç haydi getirdiğimiz balıkları temizleyelim. Ben pişirmeyi üzerime alıyorum. Kimse uyanmadan yemeği hazır ederiz. Bunların ne lezzetlidir eti.»

Böylece işe koyuldular. Yemek hazırlanınca Marius «Kalkın bakalım! Herşey hazır. sofraya... Acıkan sofraya buyursun!» diye bağırmağa başladı.

— Sonu gelecek sayıda —

HİKÂYE

ÖMER TEMSİLE ÇIKIYOR!..

ZÜMRÜT bağlarındaki okul çocukları aralarında bir kulüp kurmuşlardı. Yılbaşı tatilinde Kızılayın yararına bir temsil vermeği kararlaştırdılar. Tomris öğretmen, «Prens Şirin» masalını, şarkılı, danslı güzel bir piyes haline getirdi. Kulübe yazılı olan çocuklar canla başla hazırlıklara koyuldular. Fakat herkesten çok çalışan, en çok masraf eden Ömerdi.

Sıra rolleri dağıtmağa gelince öğretmeni «Ömerin bu piyeste oynamağa herkesten çok hakkı var ama... nasıl yapmalı?» diye bir düşüncedir aldı. Ömer zeki, çalışkan bir çocuktu, ama kendine göre bir kusuru vardı : tutuk denecek kadar utangaç, çekingendi. Okulda çoğu zaman dersini anlatırken sesi işitilmediği için kırık not alırdı.

Nihayet Tomris öğretmen,

— Bu, çocuğun açılması için iyi bir fırsat olur; dedi, Ömere bahçıvan rolünü verdi.

— Becerir misin Ömer? diye sorduğu zaman heyecandan kıpkırmızı kesilen Ömer,

— Gayret ederim öğretmenim, cevabını verdi.

Bir hafta sonra ilk prova yapıldı. Ömerden başka hepsi çok iyiydi. Rolünü herkesten iyi bilen Ömerin duyulur duyulmaz bir sesle, ağzı doluymuş gibi mırıldanması öbür çocukları da şaşırtıyordu.

İkinci provada Tomris öğretmen piyesi kurtarmak için Ömerden bahçıvan rolünü almak zorunda kaldı. Çocuğun ne kadar üzüldüğünü görünce onu sahnede dolaşan köy çocuklarının arasına soktu. Ömer buna da memnundu.

Kostümler hazırlanınca provalar büsbütün canlandı.

Son provaların başarılı olması çocukları memnun etmişti. O gün kulübün önündeki asfaltta bir bisiklet yarışı yaptılar. Fakat piyeste Prens Şirin rolüne çıkan Haldun, yarışta temsilde ki gibi başarıyı gösteremedi. Bisikletiyle yol kenarındaki hendeğe yuvarlandı. Hem bisikletini parçaladı, hem kendisi sakatlandı. Doktor ayağının alçıya konulmasına lüzum gördü.

Küçük artistler bir yandan arkadaşlarının başına gelen kazaya, bir yandan da bu kadar emek verdikleri piyesin yarıda kalışına üzülüyorlardı. Prenses rolündeki Jale ile ana kraliçe Sabiha,

— Haldunun yerine başka birini bulamazsak öğretmen temsili 23 Nisan Bayramına bırakacak... diye dertleşiyorlardı.

— Evet, birisini bulmalıyız.

Erol,

— Bir gün içinde piyesin en uzun rolünü ezberleyecek babayiğiti nerede bulacaksınız! dedi.

Jale, bu kadar zor ve sabır isteyen işi ancak Ömerin yapabileceğini söyledi. Sabiha, bahçıvan rolünde oynatmadıkları için Ömerin kırıldığını tahmin etti. Erol,

— Zannetmem; Ömer uysal çocuktur, dedi, kin tutmaz. Fakat biliyorsunuz ki, bu işi beceremiyor.

Nihayet üçü Ömerin evine gidip durumu anlattılar :

— Temsilimizi sen kurtarabilirsin Ömerciğim! Senin kadar kolay ve çabuk ezberliyen başka arkadaşımız yok.

— Ben Prens Şirinin rolünü provalarda dinliye dinliye ezberledim zaten. Üç arkadaş Ömerin boynuna atıldılar. Sonra, cevabını beklemeden kolundan çekip götürdüler.

Jale,

— Kulüp kapalı artık, dedi. Bize gidelim. Samanlığımızda rahat rahat çalışırız.

PAYLAŞTIRMA DEDİĞİN BÖYLE OLUR!

Bir yolcu kasabanın lokantasında yemek yiyordu. Aynı sofrada lokanta sahibi, karısı, iki oğlu ve iki kızı da vardı. Sofranın üzerine beş börek ve bir tavuk kızartması konmuştu.

Lokanta sahibi nezaketen yolcuya :

— Buyurunuz, paylaşınız, dedi.

Yolcu hiç düşünmeden böreğin birini lokanta sahibi ile karısına, ikinci böreği iki oğluna ve üçüncüyü de iki kızına verdikten sonra geri kalan iki böreği de kendine ayırdı. Sonra tavuğu parçaladı, başını lokantacı ile karısına, kanatlarını iki kıza, butlarını iki oğluna verdi. Geri kalanı kendi aldı.

Lokanta sahibi kendini tutamıyarak :

— Bu nasıl paylaşma... diye mırıldandı.

Yolcu :

— Paylaşmanın hiç bir tuhaf yeri yok, diye cevap verdi. Siz, bayanınız ve bir börek üç eder; iki oğlunuz ve bir börek de üç eder; keza iki kızınız ve bir börek de yine üç eder. İki börek ve ben de üç etmez miyim? Tavuğa gelince : sizler evin başı olduğunuz için size başı verdim. Oğullarınıza butları verdim, çünkü onlar ilerde ailenizin destekleri olacaklardır. Kızlarınıza kanatları ayırdım onlar da bir gün olacak evlenecekler, yuvalarından kim bilir nerelere uçacaklar. Ben ise bir gemi iskeletine benzeyen gövdeyi aldım, çünkü biraz sonra bir vapura binerek buradan ayrılacağım. Bu durum karşısında yaptığım yemek taksimi tam yerinde sayılmaz mı?

Vefa ŞEREFLİ

Birinci perdeden başladılar. Sahneye çıkan Ömer,

— «Hey muhafızlarım, sadık askerlerim neredesiniz?» diye bağıracağı yerde bu sözleri kendisinin işitemiyeceği kadar yavaştan mırıldandı. Olmadığını hem o, hem de arkadaşları anlıyordu. Fakat Jale yine bir şey bulmuş olmalıydı. Çünkü Erolla Sabihayla fısıldaştıktan sonra,

— Bir de bu cümleyi hep birlikte bağırarak söyliyelim çocuklar, dedi. T'eneffüste oynarken bağırdığımız gibi...

Dördü birden,

— «Hey muhafızlarım, sadık askerlerim neredesiniz?» diye olanca sesleriyle haykırdılar.

— Mükemmel. Bir daha!..

— «Hey muhafızlarım, sadık askerlerim, neredesiniz?..

Fakat bu sefer samanlığı çınlatan ses, yalnız Ömerin sesiydi. Öteki-ler sadece, bağırmağa hazırlanırken ağızlarını açmışlar ve susmuşlardı. Şeytanın ayağı kırılmıştı bir kere... Gür, temiz sesini duyan Ömer önce şaşırdı, sonra beğendi. Rüyadaymış gibi rolünü okumağa başladı. Üç arkadaş ona yerine göre cevap veriyorlardı.

Ertesi sabah erkenden hayırlı haberi Tomris öğretmene de ulaştırdılar. O da, hem temsil hazırlıklarının boşa gitmediğine, hem de Ömerin, ona pekçok yerde zararı dokunan çekingenliğinden kurtulduğuna sevindi.

☆ ☆

HERKES GİBİ...

Sırtında koca bir duvar saati taşıyan bir adam karşı taraftan gelen bir kadına çarptı. Kadın acıyan omzunu tutarak :

— Be aptal adam, dedi, herkes gibi kol saati taşısan olmazmıydı?

TEHLİKELİ PLÂN

— 11 —

Kartalbaşı kabilesi, heyecan içindeydi. Erkekler savaşa hazırlanıyorlar, kadınlar cenk şarkıları söylüyorlardı. Bu gürültünün sebebi, kabile reisinin, Jake Mill'in kızı için yirmi safkan vermek istemediğini haber almasıydı.

Kartalbaşları, Jake'in Lina'yı zorla almağa hazırlandığını öğrenmişlerdi. Reisleri, «Beyaz yüzlü adam bizimle savaşmak istiyor, dedi. Çok iyi. Böylece bu işten daha kârlı çıkacağız.»

Bu sırada kampa doğru birkaç atlının yaklaştığını haber verdiler. Reis, gelenlerin sadece yedi kişi olduğunu öğrenince, hayret etti ve gelenlerin hemen yakalanmasını emretti. Fakat sonradan gelen nöbetçi atlıların beyaz yüzlü değil, kırmızıderili olduğunu söyledi.

— Devam edecek —

— Anneciğim artık mürekkepli kalemle yazı yazmağa başladım.

★

PATLICANIN RENGİ

İstanbula gelen bir yabancı, ömründe ilk defa patlıcan görür. Hayretle zerzavatcıya sorar :

— Bu nedir?

Zerzevatcı :

— Patlıcan, diye cevap verir.

Yabancı yine :

— Patlıcan nedir? diye sorunca, zerzevatcı da :

— Kabağın ruganı!.. der.

★

MAŞALLAH

Büyük anne, küçük torununu paylıyor :

— Ah Necla ah, elinden hiç bir iş gelmiyor. Ben eminim ki, şu iğnenin neye yaradığını bile bilmiyorsun.

— Aaa... Büyük anneciğim, hiç bilmez olur muyum? Gramofon çalmaya!..

★

HANGİSİ AĞIR

Hasan, arkadaşı Yıldız'a soruyor :

— Bil bakayım, bir kilo kurşun mu, bir kilo pamuk mu daha ağırdır?

Yıldız, hiç şaşırmadan derhal cevap veriyor :

— Bunda bilmiyecek ne var? İkisi de birdir.

— Öyle ise, ayağına bir kilo kurşun düşsün de, o vakit anlarsın, kurşun mu ağırdır, pamuk mu?

EVİNİ KORU OYUNU

Bu oyun için altı bira şişesi veya o büyüklükte altı şişeyle iki eski tenis topu lâzımdır. En az sekiz, en çok onaltı oyuncuyla oynanır.

Oyun yeri, araları iki veya üçer metre genişliğinde üç eşit parçaya bölünür. Oyuncular da, iki takıma ayrılırlar. Her takımın üç şişesi ve bir topu vardır. Oyuncular, kendi kalelerinde istedikleri yerde durabilirler, fakat ortadaki kısma hiç bir takımın oyuncusu geçemez. Oyun başlayınca, iki tarafta şişeleri devirmek için topları atarlar. Her şişe devrildiğinde, o taraf bir sayı kaybeder. Eğer şişe ait olduğu takımın oyuncuları tarafından da düşürülürse, yine bir sayı kaybedilmiş olur. Hangi taraf, onbeş sayı kaybederse, o taraf yenilir.

★

YATAKLI VAGONDA

Yataklı vagonda, üst üste yatan iki yolcudan biri :

— Beyefendi, lûtfen biraz daha yavaş horuldar mısınız?

— Siz, beni dinlemesiniz daha iyi olmaz mı?

TEKİN'İN CEVABI

Tekinin ablası :

— On kuruşluk ekmek, 20 kuruşluk peynir, 20 kuruşluk da tereyağı alsan, hepsi ne yapar?

Tekin— Alâ bir sandöviç!

★

HESAP DERSİ

Öğretmen — Ayşe kızım, bana on tane vahşi hayvan say bakayım.

Ayşe — Bir ayı, bir kaplan, bir maymun, yedi arslan!

Yaramaz Ahmet, çocuk bahçesine gitmek için acaba hangi yollardan geçmelidir. Ona yardım edin bakalım.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, reşimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 8 Ocak 1953 — Sayı : 328

Fakat Cerri sözünde duramadı. Yemekte, birdenbire.

— Yalan söylediğini biliyordum!.. diye bağırdı. Gömleğini değiştirmeğe vakit bulamazdı... Gömleği maviydi, değil mi Pepen?

Zeki bir çocuk olan Pepen, Cerri ağabeyisinin neden bahsettiğini anladı.

— Evet evet, maviydi.

— Halbuki ben, evine geldiğim zaman sırtındaki gömlek kahve rengiydi!

Cerrinin Domeniko Babanın yalan söylediğine şüphesi kalmamıştı artık.

III

KREMALI PASTALAR

Bay Duglas, oğlunun kendi başına işler yapmaması için en iyi usulü kullanmış : ona ilerde bir iş vadetmişti. Cerri, bir yandan bunun nasıl bir iş olacağını düşünüyor, bir yandan, formunda olmak için gerçekten başka bir şeyle oyalanmak istemiyordu.

Birkaç gün geçti. Çocuklar sıkılmamakla beraber Güzel Köşkteki kadar eğlenemiyorlardı. Bell yengeden gelen mektup hasretlerini büsbütün arttırdı. Hele Meruji, Bell yengenin en küçük yeğeni Anizeti pek arıyordu. Pepen, içini çekerek,

— Benim de uzunkulaklıyı çok göreceğim geldi... diye itiraf etti.

Hepsi güldüler. Uzunkulaklı sevimli, uslu bir eşekti. Duglas ailesi Pepeni almadan önce çocuk ördüğü hasır sepetleri buna yükler, köylere satardı.

Çocuklara yeni bir eğlence bulmak isteyen Lidya bir gün öğleden sonra,

— Size bir teklifim var, dedi. Rıhtımda küçük bir pastacı dükkânı var. Gayet nefis kremalı pasta yaparlar. İkindi kahvaltımızı orada yapmak ister misiniz?

Lidyanın teklifi çocukların hoşuna gitti. Davidi de götürdüler. Hayvancık, Cerri bir yere giderken, tıpkı köpek gibi, efendisinin peşinden ayrılmıyordu. Kaybolmasın diye Cerri ona beyaz deriden zarif bir tasma yaptırmıştı.

O gün Davidi, ilk olarak rıhtıma götürdüler. Balıkçılarla dükkân sahiplerinin kediyi sevdiklerini gören Cerri güldü :

— Kurtardığım kazazedenin bu kadar önemli bir şahsiyet olduğunu bilmiyordum.

Çayla pastaları getiren genç kız Davidi okşadı.

— Doğru söylediniz küçük bey. Davidimiz bir tanedir! Hele efendisini tanımış olsaydınız..... Küçük adada otururdu. Herkese iyiliği dokunan bir adamdı. Davidin de rahatı yerindeydi.

— Zaten hayvan hep oraya dönmek istiyor.

— Öyle ama, şimdi adanın hali başka.

— Davidin sahibi adadan ne zaman ayrıldı?

— Birkaç ay önce... Başına gelen felâketten sonra...

— Ne felâketi?

— Adamcağız bütün servetini kaybetmiş... Kasabada söylenen bu... Adadaki köşkünü sattı, buralarda bir balıkçı kulübesine yerleşti. Kızı can kulağiyle dinleyen Cerri,

— Peki ama buradan ayrılırken Davidi neden beraber götürmedi?

— Yaa!.. Bunu kimse anlıyamadı. Kedisini öyle severdi ki... David için günde iki defa balığa çıkar, taze balık yedirirdi ona.

Lidya,

— Yerini bilen var mı? diye sordu.

— Hayır, kimse bilmiyor. Bizim patrona bir mektup yolladı. Ailesinin yanına döndüğünü yazıyordu. Fakat nereye, kime gittiğinden hiç bahsetmemiş.

Kremalı pastalardan doya doya yedikten sonra kalktılar. Fakat Davidi bir türlü otomobile bindiremediler. Hayvancık, başı tasmasından kurtuluncaya kadar Cerriyi aksi tarafa çekiyordu. İyi bir bahşiş veren müşterilerini uğurlamağa çıkan tezgâhtar kız,

— Eski evine gitmek istiyor; dedi.

Cerri hemen sordu :

— Nerede o ev?

— Rıhtımın sonundaki bembe ev.

— Burada pembe ev öyle çok ki.

— Kapısının önünde üç basamak vardır. İki yanında pembeli beyazlı zakkum ağaçları göreceksiniz.

Cerri Davidi kucağına aldı, yalvaran bakışını gözlerine diken hayvanın başını okşadı, yavaşça,

— Biliyorum Davidciğim, biliyorum... dedi. İstediğini anladım.

Meruji onlara sokuldu.

— Ne dedin ağabey?

— Davide, bana güvenebileceğini söyledim.

David de besbelli küçük efendisinin söylediğini anlamıştı. Çünkü bu sefer otomobile debelenmeden girdi.

Makinayı sırayla Lidya ve Cerri kullanıyordu. Arkaya kurulan Meruji ile Pepen, «şoförler» e birbirlerine uymıyan emirler vermekle, eğleniyor, gülmekten kırılıyorlardı.

Göl kenarındaki geniş asfalt yoldan ilerlerken Lidya birden makinayı sola aldı. Böylece yüzde yüz bir kazadan kurtuldular. Yolun dönemecinden yıldırım hızıyle, korna çalmadan çıkıveren büyük bir otomobil çarpacak kadar yakınlarından geçmişti.

Genç kız,

— Deli mi nedir bunlar!... diye söylendi.

Cerri,

— Buralı değiller galiba; dedi. Tesende böyle bir makina hiç görmemiştim. Ama öyle hızla geçtiler ki içindekileri seçemedim.

Pepen söze karıştı :

— Ben birini gördüm : korkunç bakışlı bir vahşi...

Meruji meraktan oturduğu yerden hopladı.

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

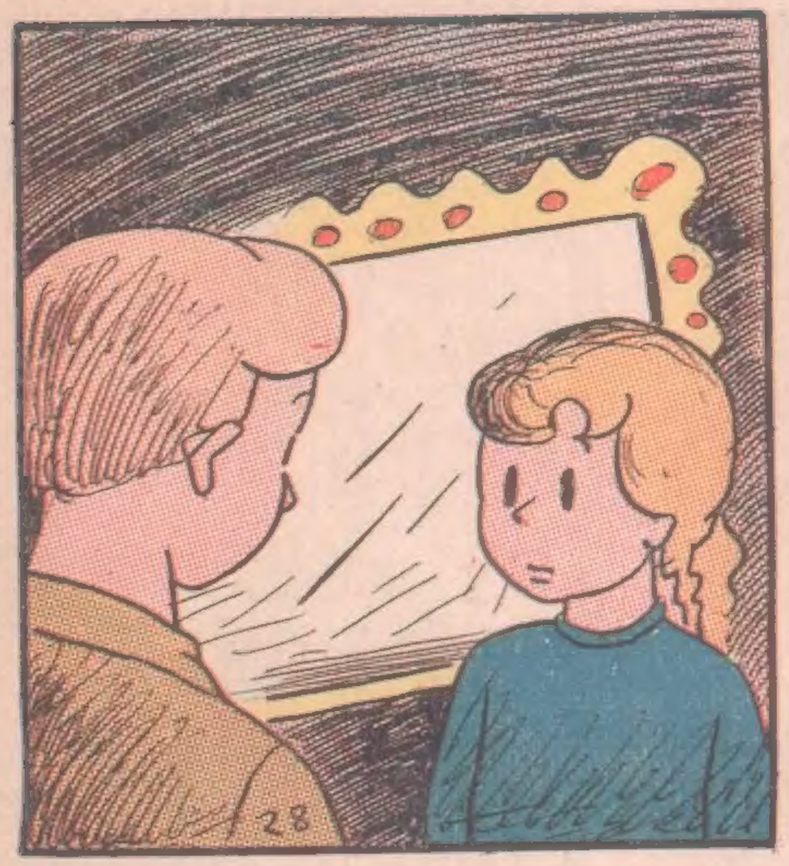

Şimdiye kadar bir aynadan korkmuşlardı. Fakat sesler nereden geliyordu?

Yavaş yavaş aşağı kata indiler. Bir kapıdan koridora ışık sızıyordu.

Birden yaklaşan ayak sesleri duydular; açılan kapıda bir gölge belirdi.

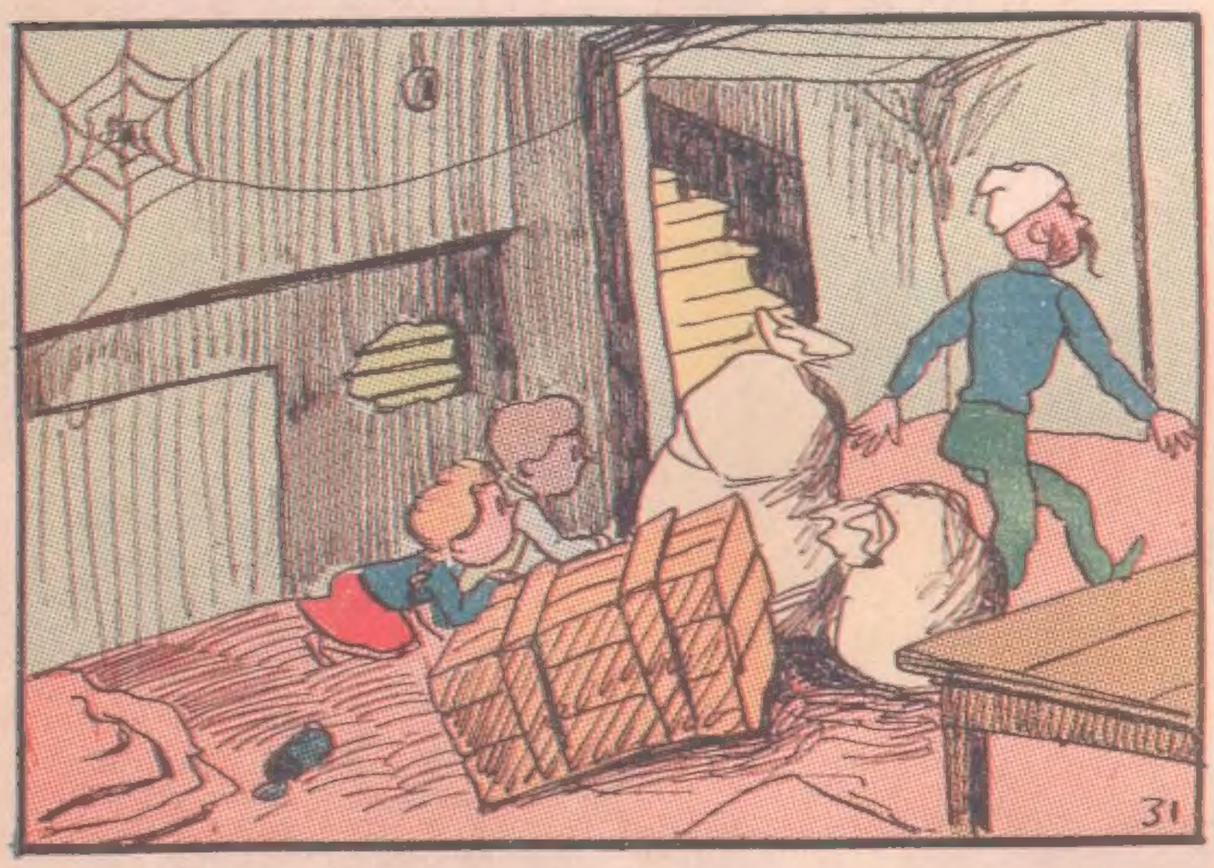

İki kardeş çabucak sandıkların, çuvalların arkasına saklandılar. Adam sırtındaki çuvalı yere atıp gitti.

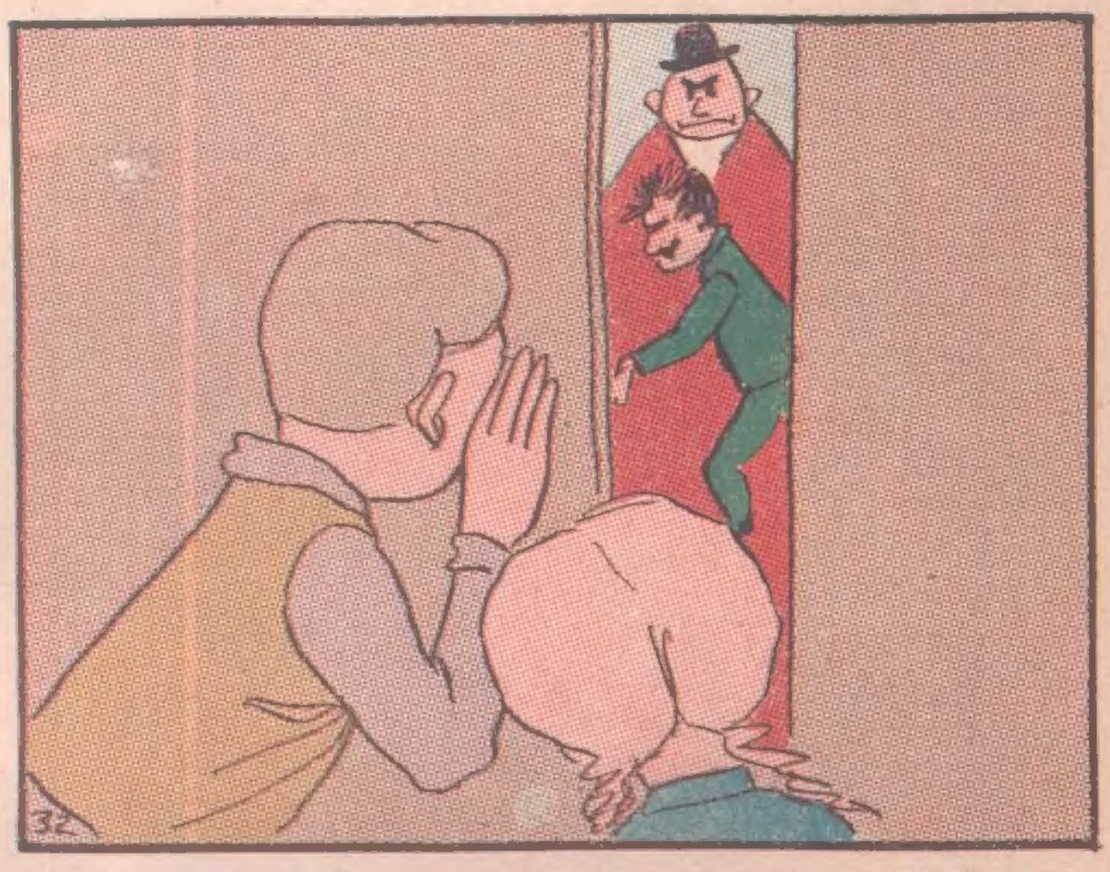

Bu ev, kanunsuz işler yapan adamların barınağı idi. Aralıktan bakınca makinelerde çalışan adamlar gördüler.

Etrafı karıştırırken gözlerine bir pikap ilişti. Düğmeyi çevirince plâktan bir akşam önce duydukları müzik yükseldi.

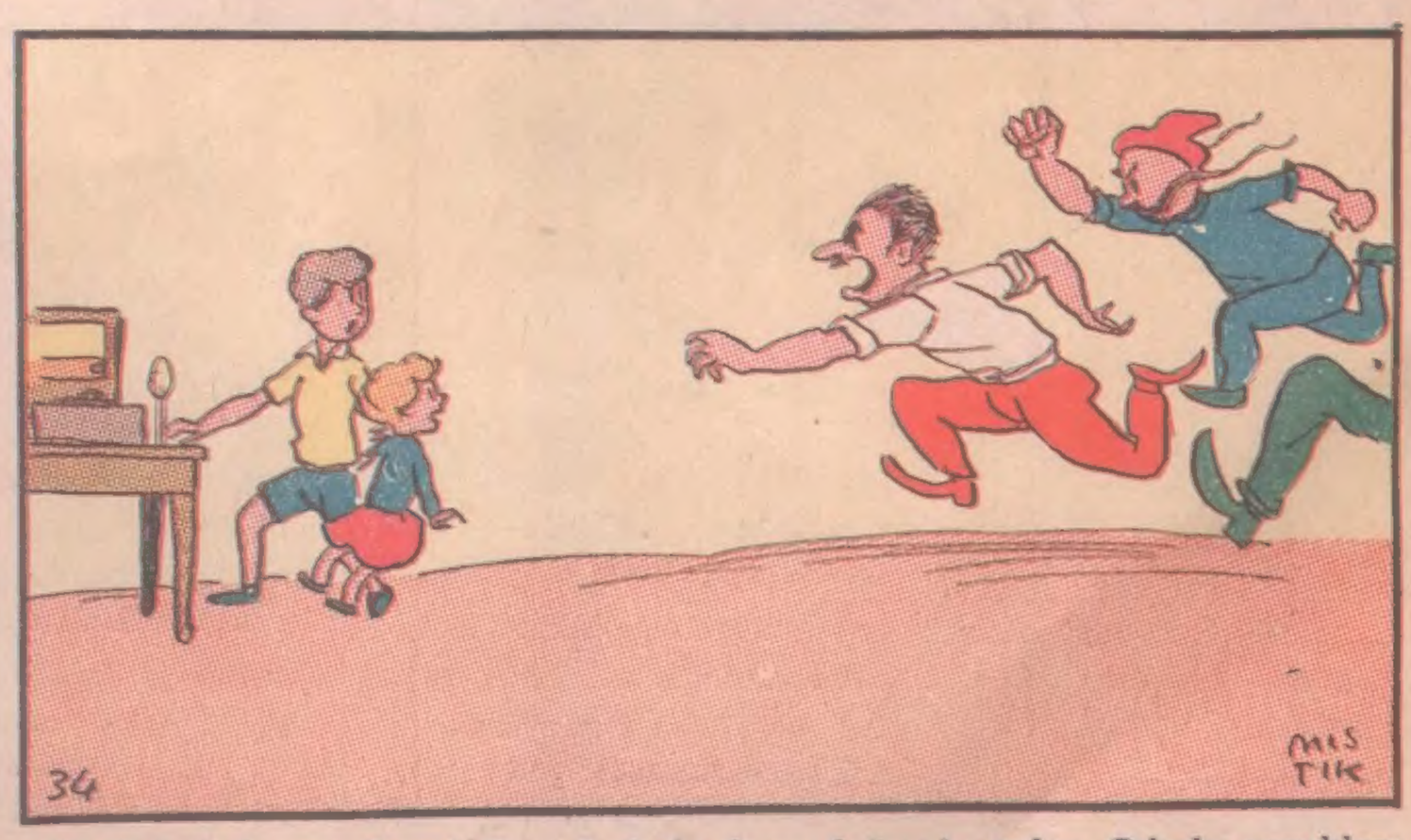

Gürültüyü duyan haydutlar derhal odaya doğru hoştular. Odada çocukları görünce yakalamak için peşlerinden koştular. İki kardeş bu korkunç adamları görünce şaşırdılar.

— Devam edecek —